निजधोरणतः स्ववाहनात्त्वरेणवेगेनावतीर्यदंडवन्नत्वा चतुर्णांमुकुटानामग्रैः अंघ्रियुग्मंस्पृष्ट्वा मुदश्रुसुजलैरानंदाश्रुरूपैःसुजलैरभिषेकमकरोदि ति॥६२॥ चिरस्यचिरंपादयोःपतन्नास्ते ॥ ६३ ॥ सवेपथुःसकंपः अतएवगद्गदया अनुकरणमेतत्इलयावाचाऐलत अस्तौत्॥ ६४ ॥ इतिदश मेटीकायांत्रयोदशोऽध्यायः ॥ १३ ॥ ॥ ७ ॥ चतुर्दशेऽद्भुतंदृष्ट्वापूर्वागंतुकनिश्चयम् अनीशःकर्तुमस्तौषीत्कृष्णंब्रह्माविमोहितः ॥ १ ॥ स्व कृतापराधेनभियासकंपतयाभगवन्महिमानमनवगाहमानोयथादृष्टस्वरूपमेवकीर्तयन्नाह नौमीति हेईड्यस्तुत्यतेतुभ्यंनौमि द्वितीयार्थेचतुर्थी अ

दृष्ट्वात्वरेणनिजधोरणतोऽवतीर्यपृथ्व्यांवपुःकनकदंडमिवातिपात्य ॥ स्पृष्ट्वाचतुर्मुकुटकोटिभिरंघ्रियुग्मंन त्वामुदश्रुसुजलैरकृताभिषेकम् ॥ ६२ ॥ उत्थायोत्थायकृष्णस्यचिरस्यपादयोःपतन्॥ आस्तेमहित्वंप्राग्दृ ष्टंस्मृत्वास्मृत्वापुनःपुनः॥६३॥ शनैरथोत्थायविमृज्यलोचनेमुकुंदमुद्वीक्ष्यविनम्रकंधरः॥ कृतांजलिःप्रश्रय वान्समाहितःसवेपथुर्गद्गदयैलतेलया॥ ६४॥इतिश्रीभागवतेदशमस्कंधेत्रयोदशोऽध्यायः॥१३॥ ब्रह्मो वाच॥नौमीड्यतेऽभ्रवपुषेतडिदंबरायगुंजावतंसपरिपिच्छलसन्मुखाय॥ वन्यस्रजेकवलवेत्रविषाणवेणुल क्ष्मश्रियेमृदुपदेपशुपांगजाय ॥ १ ॥

अथवा नौमीत्युक्त्वाप्रस्तुतस्यभगवतःकर्मत्वेज्ञातेप्रयोजनापेक्षायामेवंभूतो भगवानेवप्रयोजनमितितादर्थ्येचतुर्थी यद्वातुभ्यंत्वामेवप्रसादयितुंत्वामेवस्तौमीत्यर्थः अभ्रवद्वपुर्यस्यतस्मैतुभ्यम् तडिद्वदंबरंयस्यतस्मै गुं जानामवतंसौकर्णभूषणे परिपरितः पिच्छंचबर्हापीडंतैर्लसन्मुखंयस्यतस्मै वन्याःस्रजोयस्यतस्मै कवलादिभिर्लक्ष्मभिः श्रीःशोभायस्यतस्मै मृदूपादौयस्यतस्मै पशुपस्यांगजाय ॥ १ ॥